



δυνατά πάνω μου».

Όμως, η περιπέτειά τους δεν τελείωσε εκεί καθώς η οικογένεια κατέληξε στον καταυλισμό της Ειδομένης. Αλλά ήταν πια αργά καθώς τα ευρωπαϊκά σύνορα είχαν πια κλείσει. «Περιμέναμε να ξανανοίξουν τα σύνορα. Κάθε μέρα, για πάνω από 4 μήνες, ξυπνούσαμε ελπίζοντας και κάθε βράδυ λέγαμε 'δεν πειράζει, θα ανοίξουν αύριο'. Όταν μας μετέφεραν στο Δερβένι δεν είχαμε πια ούτε χρήματα, ούτε καθαρά ρούχα, ούτε ελπίδα... αλλά σύντομα νιώσαμε καλύτερα, γιατί εκεί είχαμε φαγητό, τουαλέτα, ντους και καταφύγιο. Σκέφτηκα, 'ο Θεός μάς έσωσε, ας μείνουμε εδώ και ίσως να συμβεί κάτι καλό'».

Ο Μουράντ από τη Συρία

09/03/2017

Ο Μουράντ είναι ένα 6χρονο αγόρι από τη Δαμασκό της Συρίας. Πριν ακόμα ξεσπάσει ο πόλεμος, η ζωή του Μουράντ ξεκίνησε γεμάτη αντιξοότητες. Γεννήθηκε με συνδακτυλία, μια παραμόρφωση των άκρων όπου τα δάχτυλα είναι ενωμένα – και γι' αυτό τον λόγο, όλοι τον κοροϊδεύαν. «Όλοι τον περιγελούσαν» λέει η μητέρα του, η Σινάμ, «έτσι κι εγώ του έκρυβα τα χέρια σε μακριά μανίκια για να τον προστατέψω». Μετά από δύο επεμβάσεις, ο Μουράντ πήγαινε καλά αλλά στο μεταξύ ξέσπασε ο πόλεμος στη Συρία.

«Πήγαμε σε έναν καταυλισμό προσφύγων στο Ιράκ, όπου ο Μουράντ εξελίχθηκε σε πολύ σκανταλιάρικο παιδί. Με δυσκόλευε πολύ, ήταν πάρα πολύ ζωηρός και άτακτος. Οι γονείς των άλλων παιδιών μου έκαναν διαρκώς παράπονα». Η οικογένεια σύντομα μετακόμισε στην Τουρκία. Ο πατέρας και ένας από τους αδερφούς του Μουράντ έφυγαν για τη Γερμανία, αφήνοντας πίσω την υπόλοιπη οικογένεια. Η Σινάμ, ο Μουράντ και τα υπόλοιπα αδέρφια του προσπάθησαν 4 φορές να διασχίσουν τα χερσαία σύνορα μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας, μάταια όμως. Εντέλει, ένας λαθροδιακινητής τους στοίβαξε σε ένα φορτηγό και τους μετέφερε στην άλλη πλευρά των συνόρων. «Πόσοι άνθρωποι ήμασταν στοιβαγμένοι εκεί μέσα! Έτρεμα μην μου λιώσουν τα παιδιά. Κρατούσα σφιχτά τον Μουράντ στην αγκαλιά μου που φώναζε "μανούλα, τα πόδια μου θα σπάσουν" και τον έσφιγγα ακόμα πιο

Από τον Ιανουάριο του 2017 ο Μουράντ και η οικογένειά του, μαζί με ακόμα 223 άτομα, μένουν στο ξενοδοχείο Δήμητρα στις Μουριές του Κιλκίς, ενώ στο κέντρο διαμονής γίνονται εργασίες. Η Σινάμ λέει: «ο Μουράντ είναι πιο ήρεμος και χαρούμενος από ποτέ. Για πρώτη φορά στη ζωή του μένει σε κανονικό σπίτι, δεν ήξερε πώς είναι να ζει κανείς σε σπίτι, μέχρι τώρα μόνο σε σκηνές είχε ζήσει. Τις πρώτες μέρες όλα τού προκαλούσαν έκπληξη. Ανοιγόκλεινε τις πόρτες, ανεβοκατέβαινε τις σκάλες, όλα τού φαινόταν τόσο παράξενα. Την πρώτη εβδομάδα έπεφτε συνέχεια από το κρεβάτι του γιατί δεν ήταν συνηθισμένος. Έτσι δεν κοιμόμουν ούτε εγώ για να τον προσέχω».

Προς το παρόν, ο Μουράντ θα συνεχίσει να παίζει με τα αδέρφια του. Όσο για την Σινάμ, περιμένει ανυπόμονα τη στιγμή που η οικογένειά της θα επανενωθεί ξανά στη Γερμανία για να ξεκινήσουν μια νέα ζωή, όλοι μαζί και πάλι.